

κοῦ καὶ δεξιωτάτου ἀρματωλοῦ οὐ μόνον ἐδικαίωσε τὰς προσδοκίας τῶν δεομένων ἐπικουρίαν τινα ὀπθέν δῆποτε καὶ μὴ δυναμένων ἐκ τῶν καὶ τότε δυσμενῶν περιστάσεων νὰ κινηθῶσι νησιωτῶν, ἀλλὰ καὶ ἡ διακήρυξις ἐκείνη αὐτοῦ τόσῳ λεπτεπιλέπτως πολιτικῇ ἐκρίθη, ὥστε φοβηθέντες οἱ τὰ ἡμέτερα τότε πράγματα διέποντες, μὴ δῆθεν ἐνοχοποιηθῶσιν (!), ἔσπευσαν νὰ διαμαρτυρηθῶσιν ἐπιστήμως καὶ δὴ καὶ νὰ χαρακτηρίσωσι τὸν ἀρματωλὸν ὡς ληστὴν αὐτόχρημα καὶ κακοῦργον! Ἐν τούτοις οἱ δεινῶς πιεζόμενοι καὶ τῆς τιμωροῦ χειρὸς τοῦ πεφημισμένου καὶ πανταχοῦ παρόντος *Λιάπη*, τοῦ καὶ καθ' ὕπνου καὶ ἐν ἀσφαλείᾳ ἔτι φόβον δυσπαράστατον ἐμπνέοντος εἰς τοὺς μαινομένους κατ' αὐτῶν ἐχθρούς, ἔσπευδον καὶ αὐτοὶ οὐ μόνον νὰ παρέχωσιν εἰς τὸν τολμητῆρα τῆς λακπατήσεως τῆς Πατρίδος ἐκδικητὴν, καθ' ὅσον ἠδύναντο, τὰ πρὸς συντήρησιν αὐτοῦ μέσα, ἀλλὰ καὶ ἀπόδειξιν ἔγγραφον, ὑπὸ πλήθους ὑπογραφῶν κυρουμένην, εἰς ἀπάντησιν νὰ παράσχωσιν ἀμέμπτου καὶ ἀξιοπρεποῦς διαγωγῆς εἰς τὸν οὕτως ἐπιστήμως προσβαλλόμενον καὶ ἀδικούμενον πατριωτικώτατον ἀρματωλὸν.

Καὶ ἤθελε βεβιαίως συνεχίσει ὁ *Λιάπης* τὰς πατριωτικὰς αὐτοῦ καθόδους καὶ ἀποβάσεις ἐν τῇ ἡρώδι Κρήτῃ, ἂν μὴ ἄδικος θάνατος ἤρε τὸν γενναῖον πρόμαχον ἐκ μέσου ἡμῶν δι' ἀνθρώπου, ὃν οὐδόλως ἐφαντάζετο ἐκεῖνος, ὃ ὁποῖος οὐδέποτε τί ἐστι φόβος ἠσθάνθη, ὃ ὁποῖος τσακίς τὸν θάνατον κατὰ πρόσωπον ἠτένισεν. Τὸν *Ἰωσήφ Λιάπη* ἐκῆδυσεν ἡ πόλις τοῦ Πειραιῶς τὴν 21ην Μαΐου 1894 ἐν πανδήμῳ θλίψει καὶ ψυχικῶ πόνῳ ἀπέιρου κόσμου.

.....

Εἶχα τέτοιον ἐφιάλτη εἰς τὰ στήθεα
 Ὡστε εἶδα πῶς ἐκεῖ ποῦ κουβεντιάζαμε
 Καὶ χωρὶς τὸν ξενοδόχο λογαριάζαμε
 Δὲν γνωρίζω πῶς, εὐθύς καυγᾶ ἀρχίσαμε,
 Ἐημερώνει καὶ ἔξυπνῶ . . . Ἦταν ἀλήθεια,
 Καστανή, τὸ ὄνειρό μου . . . .
 Ἐχωρίσαμε! . . . .

(1894)

Ν. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

.....

Σὺ ἀσθενεῖς . . . κ' ἐγὼ πονῶ,
 γλυκειὰ μου καστανή,
 Σὺ. ἔχυνεις δάκρυ . . . μὰ ἐγώ,
 Ὡραία μου, στενάζω
 Σὺ πάσχεις . . . μὰ ἔσ' τὸν πόνο Σου
 Τὸ στῆθός μου πονεῖ.
 Σὺ ὑποφέρεις . . . μὰ ἐγώ
 Τὴν πίκρα δοκιμάζω.
 (1894)

Ν. Κ.